

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21499/2024
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована Панић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1438/2024 од 03.07.2024. године, у седници одржаној 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1438/2024 од 03.07.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1438/2024 од 03.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 11372/2023 од 18.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности Основног суда у Новом Саду. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати 2.426.490,41 динара са законском затезном каматом од 18.03.2024. године до исплате као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 278.100,16 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за износ од 154.330,61 динар са законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1438/2024 од 03.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 11372/2023 од 18.03.2024. године у побијаном делу (став 1., 2. и 4. изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се

о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. ЗПП, ради разматрања питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде тужиоцу на име фактичке експропријације његовог дела кат. парцеле бр. .. КО ..., која је према планској документацији већим делом намењена за јавну саобраћајну површину, регулацију Улице ... и Улице ..., који део је приведен јавној намени и у целости се користи као саобраћајна и јавна површина и иста се налази у обухвату Плана генералне регулације Мишелука са Рибњаком („Службени лист Града Новог Сада“ бр.57/2014 и 42/2022) и Плана детаљне регулације Мишелука II у Новом Саду („Службени лист Града Новог Сада“ бр.26/2017) Побийана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен донета је применом одредбе члана 58. Устава Републике Србије и члана 1. Протокола бр. 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Тужени у ревизији указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а то није разлог због ког је дозвољена посебна ревизија, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате накнаде за фактичку експропријацију тужилац је поднео 29.12.2023. године, а вредност предмета спора је 2.426.490,41 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор који се односи на исплату новчаног потраживања у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на

дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић